

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **INSTA – PL, s. r. o.**, so sídlom v Prievidzi, Inžinierska 2, zastúpeného JUDr. E. L., proti odporcovi **J. F.**, bývajúcemu v T.T., zastúpenému JUDr. M. D., o **6 077,03 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 11 C 9/2009, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. septembra 2012 sp. zn. 9 Co 211/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania 262,13 € k rukám JUDr. E. L. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom z 10. septembra 2009 č. k. 11 C 9/09–71 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 6 077,03 € s úrokom z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 6 077,03 € od 29. októbra 2007 do zaplatenia, trovy konania vo výške 364,50 € a trovy právneho zastúpenia v sume 1 352,16 € na účet právnej zástupkyne, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že uplatnenie reklamácie odporcom v záručnej lehote ho nezbavilo povinnosti zaplatiť cenu za dielo (dodávku a montáž solárneho systému v rodinnom dome a bojlerovej časti – prípravy TUV), ktoré bolo predmetom zmluvy o dielo č. 01-05/2006 uzavretej medzi účastníkmi 2. mája 2006 v dohodnutom čase (§ 548 ods. 1 Obchodného zákonníka). Pokiaľ by aj čas plnenia nebol v zmluve dohodnutý, vznikol navrhovateľovi nárok na cenu vykonaním diela. Riadne a včasné vykonanie diela (§ 554 ods. 1 Obchodného zákonníka) bolo preukázané zápisnicou o jeho odovzdaní a prevzatí. Znalecké dokazovanie navrhnuté navrhovateľom nepovažoval

súd za dôvodné, pretože pre posúdenie uplatneného nároku (na zaplataenie ceny za predmet zmluvy o dielo) bolo irelevantné. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 Občianskeho zákonníka a o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporcu uznesením z 31. mája 2010 sp. zn. 7 Co 295/2009 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nevykonania riadneho dokazovania vo veci.

Okresný súd Martin (v poradí druhým) rozsudkom z 29. marca 2012 č. k. 11 C 9/2009–218 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 6 077,03 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 6 077,03 € od 29. októbra 2007 do zaplataenia, trovy konania v sume 364,50 € a trovy právneho zastúpenia v sume 3 188,88 € na účet právnej zástupkyne a trovy štátu v sume 233,96 €, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Po doplnení dokazovania podľa pokynov odvolacieho súdu dospel k záveru, že zhotoviteľ (navrhovateľ) si svoju povinnosť vykonať dielo, ktoré bolo predmetom zmluvy o dielo uzavretej medzi účastníkmi konania, splnil, ukončil ho v dohodnutej lehote a bez väd (§ 554 ods. 1 Obchodného zákonníka). Skutočnosť, že odporca mal o diele (solárnom systéme) iné predstavy, ktoré ním neboli ani riadne v zmluve špecifikované, nemôže podľa názoru súdu mať za následok zánik povinnosti zaplatiť dohodnutú cenu za vykonané dielo (čl. 2 bod 2.2 zmluvy). Nič na tom nemení ani fakt, že odporca mal právo reklamovať prípadne vzniknuté vady v rámci záručnej lehoty podľa čl. 5 bodu 5.1 zmluvy. Objednávateľ je totiž povinný zaplatiť zhotoviteľovi cenu v čase dohodnutom v zmluve (§ 548 ods. 2 Obchodného zákonníka). Vychádzajúc z uvedeného, ďalšie znalecké dokazovanie považoval za nadbytočné. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 Občianskeho zákonníka, o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporcu (v poradí druhým rozhodnutím) rozsudkom z 27. septembra 2012 sp. zn. 9 Co 211/2012 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 262,13 € na účet právnej zástupkyne do 3 dní. Dokazovaním vykonaným prvostupňovým súdom mal aj odvolací súd preukázané, že účastníci konania uzatvorili 2. mája 2006 zmluvu o dielo č. 01-05/2006 (§ 536 a nasl. Obchodného zákonníka), podľa ktorej mal navrhovateľ (zhotoviteľ) odporcovi (objednávateľovi) zhotoviť dielo (vrátane

dobavky materiálu) - solárny systém rodinného domu v T. a bojlerovú časť - prípravu na TUV. Cena za dielo bola dohodnutá v splátkach (40 % pri podpise zmluvy, 30 % v deň zahájenia realizácie diela a 30 % do 14 dní od vystavenia faktúry) v celkovej výške 388 592 Sk (12 898,89 €). Znaleckým dokazovaním (znaleckým posudkom znalca I. S.) bolo preukázané, že dielo dodané navrhovateľom rozsahom a účelom zodpovedalo predmetu diela v zmluve dohodnutom a od projektovej dokumentácie je odchýlka v tom, že navrhovateľ nenamontoval regulátor solárneho systému. Pri jeho nesprávnej funkcii môže byť znefunkčnený celý systém. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil vykonané dokazovanie. Navrhovateľ reklamované vady neuznal a odporca nepreukázal, že vadnosť resp. nefunkčnosť diela je zapríčinená vadnou dobavkou solárneho systému, dodaného a namontovaného navrhovateľom. Preto sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so závermi a ich odôvodnením prvostupňovým súdom (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Odporca v odvolaní ani neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by umožnili prehodnotiť zistený skutkový stav a z neho vyplývajúce právne posúdenie veci. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa. Namietal, že postupom odvolacieho súdu došlo k odňatiu mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nebol vykonaný ním navrhnutý dôkaz - kontrolný znalecký posudok, čo má za následok neúplnosť skutkového zistenia vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia. Tiež namietal, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Trval na tom, že mu navrhovateľ riadne neodovzdal funkčné dielo, preto nemá právny dôvod na uplatňovanie zaplata za nefunkčné dielo.

Navrhovateľ navrhol dovolanie ako neprípustné zamietnuť, lebo za odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) nemožno považovať nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkmi konania (R 6/2000, R 37/1993).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie odporcu nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

Dovoláním odporcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. O. s. p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 odst. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkom konania konať pred súdom alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady

konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. dovolateľ nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

So zreteľom na odporcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti jeho tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a odporcovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho oprávnených práv a oprávnených záujmov.

Pokiaľ odporca namietal nevykonanie ním navrhnutého dôkazu (kontrolného znaleckého dokazovania) dovolací súd uvádza, že súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (pozri § 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (pozri R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy, alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ prípustné (pozri R 125/1999). Nevykonaním odporcom navrhnutého dôkazu preto nemohlo dôjsť k odňatiu mu možnosti konať pred súdom.

Podľa § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko,

čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (pre úplnosť treba uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – pozri § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

Právne posúdenie veci (namietané odporcom) je realizáciou rozhodovacej činnosti a nemôže založiť žiadnu procesnú vadu, ktorá je uvedená v § 237 O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania podľa § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenie dovolateľa bolo opodstatnené (dovolací súd ho z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danej veci prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a iné procesné vady konania podľa § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu v súlade s § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa

právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov tohto konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Tieto pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu z 28. novembra 2012, č. 1. 263) po 210,81 € spolu s režijným paušálom 7,63 € a 20 % DPH v sume 43,69 € (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Za úkon prevzatie veci dovolací súd náhradu trov nepriznal, pretože právna zástupkyňa zastupovala navrhovateľa aj v základnom konaní.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. januára 2013

JUDr. Ladislav Górasz, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Viera Čulenová